Vragen en antwoorden

over een nieuwe naam voor de 'politieke wetenschap groep' (1)
over oorzaken in vorige incarnaties en gevolgen later (2)
over de Val als gevolg van de ontmoeting van de Goddelijke Substantie en de Leegte (3)
over het belang van echt contact met tienerdochters (4)
over als vader eigenlijk zelf nog kind willen zijn (5)
over het gewaarworden van liefdegevoelens in je lichaam (6)
over het ervaren van een 'te vol' trainingsprogramma (7)
over de ontwikkeling van het Pad in Nederland (8)
over het werken met jonge mensen op het pad (9, 10)
over de betekenis van het vinden van een slang (11)
over innerlijke vrijheid en twijfels over het verhuizen naar Nederland (12)
over de gevolgen van lang volgehouden onbewustheid (13)

4 oktober 1978
lezing 253A

"Goddelijke zegeningen, geliefde vrienden. Ik ben bereid om jullie vragen met vreugde en liefde zo uitgebreid en diepgaand mogelijk te beantwoorden."

VRAAG: Er is al een tijd een discussie gaande over een nieuwe naam voor het Politieke Comité. Mensen maken zich zorgen over de partijgebonden implicaties die het woord 'politiek' heeft, speciaal met betrekking tot onze wettelijke status. Het is onlangs ook duidelijk geworden dat zelfs de eigenlijke betekenis van het woord politiek dat met politeia of stadstaat

als een politieke entiteit te maken heeft, is achterhaald.

We hebben een naam nodig waarin zowel de natuurlijke beweging en het natuurlijke streven van de mensheid naar eenheid en verbonden zijn tot uiting komt als de betrekking tussen onze individuele innerlijke waarheden en de waarheden van grotere eenheden waarvan we allemaal deel uitmaken.

Een aantal van ons hebben over deze naam nagedacht, gemediteerd en gebrainstormd, evenwel zonder succes. Onze pogingen zijn niet zo serieus geweest als ze moeten zijn en ik voel een weerstand in ons om onze 'werkelijke' naam te vinden.

Kunt u alstublieft iets zeggen over de belemmeringen die ons hinderen bij het vinden van onze naam en misschien een voorstel doen over de stappen die we kunnen nemen om erachter te komen. Zou u ook iets naders kunnen zeggen over de speciale geestelijke wetten en beginselen die mensen met onze naam moeten verbinden en die in onze naam tot uitdrukking zouden moeten komen. (1)

"Wat in de naam tot uitdrukking zou moeten komen is het woord 'Regering' misschien in verband met 'Regeringsaanpak in de Nieuwe Tijd'. Dit is echter geen concreet voorstel voor de feitelijke naam. Het is alleen maar een aanduiding van wat het wezen is. Omdat dit per slot van rekening hetgeen is waar jullie comité naar streeft: een nieuwe regeringsaanpak, een verenigende regeringsaanpak die hemelsbreed van de dualistische benaderingen van 'ik tegenover jou' en 'juist tegenover verkeerd 'verschilt. Met deze aanduiding komen jullie misschien op een geëigende benaming.

De reden voor jullie belemmering is hetzelfde oude autoriteits-probleem. Het woord 'regering' roept associaties van 'geregeerd' worden op, van een gezagsstructuur of een hiërarchie waartegen jullie nog weerstand hebben.

Desalniettemin is jullie huidige naam 'Politieke Wetenschap Groep' goed en helemaal aanvaardbaar. Jullie moeten een verandering niet forceren, het moet altijd een organisch proces zijn."

VRAAG: Na een schokkende gebeurtenis van gisteravond voelde ik een beweging in me om het volgende aan de Gids te vragen, en te bidden om leiding en verheldering door zijn antwoord:

Op de avond van de 3e mei toen ik in CIC een eetafspraak met de Communicatie Commissie had, werd mijn moeder toen ze van haar werk naar huis reed door een kennelijke sluipschutter vanaf het dak van een gebouw in de buurt van haar flat onder vuur genomen.

Wonder boven wonder werd ze niet geraakt hoewel een geweerschot het raam vlak achter haar linkeroor verbrijzelde en glassplinters over de achterbank van de auto verspreidde. Op dezelfde plaats was er een paar minuten voordat mijn moeder daar langsreed ook op verschillende andere personen geschoten; een man was gewond en van alle auto's die erbij waren betrokken, waren de ruiten gebroken. Alle uiterlijke aanwijzingen wezen op een willekeurige keuze van doelen door een of andere gestoorde figuur.

Toen ik laat van de Vraag en Antwoordsessie en de verbintenis ceremonies, die me diep raakten, thuis was gekomen en dit nieuws hoorde, kwamen er tegelijkertijd heel veel gevoelens op: eerst een schok en daarna enorme opluchting dat ze niet gewond was, grote zorg over haar en mijn vaders emotionele toestand en ook een intense boosheid.

De boosheid kwam niet direct maar ik werd langzaam steeds bozer naarmate ik over dit ongelooflijke incident nadacht en over de angstwekkende mogelijkheid dat mijn moeder dood had kunnen zijn. Maar de boosheid was niet zozeer op de schutter gericht. Ik werd mij er veeleer van bewust dat mijn boosheid in werkelijkheid het gevolg van frustratie en verwarring over diepergaande kwesties was.

Ik kwam net van mijn eigen verbintenis ceremonie fase 2 thuis en was heel erg ontvankelijk voor het conflict dat ik voelde. Het had duidelijk te maken met wat u ons leert over eigen verantwoordelijkheid en de leugenachtigheid van slachtofferschap en mijn onvermogen om de waarheid van deze concepten in het licht van deze schijnbaar willekeurige

aanval op mijn moeder te ervaren. Waar ligt haar eigen verantwoordelijkheid bij deze daad? Waar ligt de verantwoordelijkheid van de andere mensen waarop zonder aanzien des persoons en volstrekt zinloos werd geschoten?

Ik heb vroeger vaak over deze conceptuele kwesties nagedacht; ook onlangs in de trainingsgroep toen we het over de holocaust hadden. Ik heb voor mijzelf geworsteld met mijn weerstand tegen het aanvaarden van de geponeerde waarheid dat niemand een slachtoffer is en dat we negatieve daden tegen ons naar ons toetrekken. Toch is het altijd vrij abstract voor mij gebleven totdat deze gebeurtenis mij er direct mee confronteerde.

Kunt u in dit licht mij alstublieft helpen om de betekenis van zo'n uiterlijke ervaring te begrijpen en om te zien waar de verbanden tussen oorzaak en gevolg kunnen worden gelegd? (2)

"Hoewel deze gebeurtenis nu goed en wel achter jullie ligt, zijn de vragen die je opwerpt nog even relevant als toen dit gebeurde. Het is inderdaad soms buitengewoon moeilijk om het verband tussen de oorzaak en het gevolg te leggen omdat de oorzaak in vorige incarnaties kan liggen en diep in de zielssubstantie ingebed kan zijn. Om deze kwestie echt te begrijpen is het ook nodig dat je 'eigen verantwoordelijkheid' niet ziet als een soort schuld en straf. Ik zou kunnen zeggen dat er misschien geweld in je moeders zielssubstantie is waar ze veel angstiger voor is dan voor enig uiterlijk geweld en dat ze dit geweld heel diep heeft begraven. Dit zou dan een magnetisch krachtenveld kunnen worden. Je eigen razernij en boosheid houdt direct verband met de laatste lezing[1] die ik heb gegeven. Het is de existentiële boosheid die zich tegen een lot richt dat zich als duister, als onterecht, als zinloos manifesteert. Het is erg belangrijk om met deze gevoelens in contact te komen. Vaak heeft iemand die dit of een ander pad volgt, de onlogische en onuitgesproken hoop dat door het werk en streven dat het pad in kwestie voorschrijft en door de leraar van het speciale pad, deze angstaanjagende aspecten van het leven zullen worden uitgebannen. Dood, ziekte, pijn, een schijnbaar onterecht lot zullen op wonderbaarlijke wijze worden verwijderd als een beloning voor alle

[1] Lezing 253 'Zet je strijd voort en laat alle strijd varen' (Noot vertaler)

geleverde inspanningen. Wanneer deze hoop ijdel blijkt te zijn, wordt de boosheid die om te beginnen al tegen God en het leven was gericht op de leraar of leider van het pad gericht. Elk waar en realistisch pad moet je helpen om door deze gevoelens en ervaringen heen te gaan omdat dit de enige weg is om echt het eeuwige leven en het welzijn op een bewustzijnsniveau te ontdekken dat achter het bewustzijnsniveau waar jullie nu mee verbonden zijn ligt. Je kunt pas volledig vertrouwen in de Schepper hebben wanneer je met het tegenovergestelde in aanraking bent gekomen en dat hebt aangepakt."

VRAAG: Veel van de oudere lezingen spreken over mannen en vrouwen als incarnaties van geesten die gevallen zijn en nu hun weg terug naar God zoeken. Tegelijkertijd spreken sommige van de nieuwere lezingen over het menselijk leven als een uitdrukking van het hoogtepunt van bewustzijn en licht dat zich uitbreidt om de leegte te vullen. Kunt u een samenbundelende visie op deze twee wat verschillende natuurfilosofieën geven? Is de mens gevallen zodat hij een instrument voor de levenskracht kan worden die het universum vult? Hoe zou de levenskracht zich uitbreiden om de leegte te vullen als sommige engelen niet waren gevallen, of werd de leegte door de val geschapen? (3)

"Ik zal proberen om deze vraag opnieuw te beantwoorden want ik heb dat al eens eerder gedaan. Het is een moeilijk concept en ik zal proberen om duidelijker te zijn. *De Val is een gevolg van de ontmoeting tussen de Goddelijke Substantie en de Leegte.* In het proces van deze ontmoeting tussen leven, bewustzijn, zijn en nietsheid en niet-zijn, kan het bewustzijn deze leegte niet altijd met volle kracht binnendringen. Alleen aspecten of deeltjes van haar eigen essentie kunnen om te beginnen naar binnen snellen in dit enorme blok duisternis, niet-zijn en nietsheid. Het tot leven komen van deze nietsheid is om te beginnen slechts gedeeltelijk en de aspecten van het Goddelijke Leven kunnen niet direct al het weten, het licht, het leven, de wijsheid van dit Leven erbij halen. Er komt dus een langzaam proces op gang dat we 'evolutie' noemen waarin de kleinere bewustzijnsdeeltjes (gevallen geesten) worstelen om zich weer met hun totaliteit en hun wezen te verenigen. Dus je ziet, we hebben hier niet te maken met twee natuurfilosofieën, het is slechts een kwestie van naar het proces kijken vanuit verschillende gezichtspunten."
VRAAG: We hebben allebei tiener dochters en houden erg veel van ze.

We hebben ons ook volledig met het Pad verbonden en hebben onze levens in dienst van dit prachtige werk gesteld; dat komt echt uit onze harten. Het probleem is dat we, speciaal 's avonds, zo veel weg zijn, vaak bijna elke avond van de week en dat doet ons en de meiden veel pijn. Als moeders zijn we bezorgd over dit beslissende stadium in hun ontwikkeling en het feit dat ze ons steeds nodig hebben.

We realiseren ons dat deze scheuring niet nodig is en dat er een combinatie moet zijn die het beste voor ons, onze meiden en ons Pad is. We zouden graag weten wat de betekenis van deze manier van leven voor onze kinderen is en wat de vervorming in ons is die aan deze uiterlijke manifestatie heeft bijgedragen; we vragen uw raad met betrekking tot deze situatie. (4)

"Als je echt onbevooroordeeld en niet emotioneel naar je leven kijkt, zul je ontdekken dat het heel goed mogelijk is om je geestelijke taak en je taak als moeder te vervullen. Als je je hart specifiek voor de leiding van de Heer opent, zal alles terecht komen. Dikwijls gebruiken jullie de tijd die jullie samen kunnen doorbrengen of die jullie feitelijk samen doorbrengen niet ten volle. Het komt dikwijls niet bij je op om aan hen te geven wat je te geven hebt – niet alleen qua tijd, energie en liefde maar waar het misschien nog meer aan schort is hen te laten delen in je wijsheid, je raad, en boven alles *contact.* Er leven bij hen veel onbeantwoorde vragen over hun moeders die ze niet naar buiten brengen en waarbij jullie hen ook niet helpen omdat het niet bij je opkomt dat ze die vragen hebben. Ik zou zeggen dat dit een heel belangrijke sleutel is. Als jullie echt samen praten, als zij zelf zich bewust kunnen worden van wat ze niet van jullie en jullie leven begrijpen en als jullie hen heel eerlijke antwoorden zouden kunnen geven, zou er een prachtige nieuwe band gevormd kunnen worden die het tijdsprobleem als sneeuw voor de zon zou doen verdwijnen."

VRAAG: Ik weet dat ik ergens mijn verantwoordelijkheid als stiefvader niet neem. Ik voel de pijn hiervan en zou graag enige hulp krijgen bij hoe ik de stap kan zetten om meer te geven en ook bij het zien van mijn rol in de vervorming die de scheiding van ouders en kinderen doet voortduren. Ik zou willen weten hoe ik kan beginnen met het delen van de verantwoordelijkheid als ouder met mijn vrouw. (5)

“Dit probleem houdt direct verband met de nog steeds in jou bestaande behoefte om zelf kind te zijn met een ideale ouder die voor je zorgt. Omdat je die niet hebt, doet je dat pijn en ben je zo boos dat dit deel van je er een hekel aan heeft om iets voor iemand anders te moeten zijn waar je zelf naar hunkert en waarvan je denkt dat je het moet ontberen. Het is heel belangrijk dat je meer verbinding met deze verbolgenheid en deze stem die weigert om ouder te zijn maakt. Hoe meer je je daarvan bewust bent, des te meer is het nodig dat je dit deel opnieuw opvoedt en het met waarheid vult. De waarheid is dat je niet langer een kind bent en nooit als een kind tevreden gesteld kunt worden, zelfs als het mogelijk zou zijn om deze ideale ouder tevoorschijn te toveren. Je ziet de bron van je eigen innerlijke rijkdom over het hoofd die je heel krachtig en volledig zou kunnen voeden door van jezelf aan anderen, bijvoorbeeld je stiefkind te geven. Je ziet niet in dat dit de enige manier is waarop jij en het leven iets aan jou kunnen geven.”

VRAAG: Ik wil mijn relatie met mijn partner verder voortzetten en verdiepen. Ik zou graag hulp en raad krijgen bij hoe ik dit het best kan aanpakken en in het bijzonder advies over hoe ik met mijn seksuele gevoelens voor haar kan omgaan. Op dit punt heb ik hulp nodig bij het duidelijk tot uitdrukking brengen van deze energie/dit bewustzijn in mij. Ik houd heel erg veel van haar en wil graag voor ons allemaal dat we dichterbij elkaar komen, het prachtige gezin worden dat we zijn... (6)

“Beste vriend, mensen ervaren heel dikwijls gevoelens van liefde en de lichamelijke ervaring van deze gevoelens wordt dan verward met seksuele gevoelens. Op het moment dat je dan *gelooft* dat deze gevoelens seksueel zijn *worden* ze natuurlijk seksueel. Want zoals je gelooft, zo zal je geschieden. De interpretatie van je geest verandert de hoedanigheid van je liefdegevoelens. En de geest interpreteert ze op die manier omdat men gelooft dat liefde een niet lichamelijke ervaring is, een abstractie en niet iets dat in feite een lichamelijke gewaarwording is. Ik wil je dus vragen om je gevoelens voor haar op een nieuwe manier te beschouwen, met een nieuwe benadering en je ervan bewust te worden dat door een geloof in jou de seksualiteit erover heen wordt gelegd. Word je dan bewust van de oorspronkelijke, echte liefdegevoelens waar je niet bang voor hoeft te zijn en die je niet hoeft te ontkennen omdat je ze ook lichamelijk ervaart. De seksuele

gevoelens zijn een gevolg van deze ontkenning die te wijten is aan een verkeerd geloof en een daaropvolgende scheuring. Naarmate je de moed hebt om de gevoelens van liefde te voelen zelfs als er aanvankelijk nog wat seksualiteit bij zit, zullen deze gevoelens zich zuiveren. Je kunt er bij jezelf op vertrouwen dat je niet op basis van de seksuele gevoelens zult reageren, hoezeer ze er in het begin misschien nog zijn. Maar naarmate je je geloof in dit opzicht verandert en de liefdegevoelens door je heen laat stromen, zal je angst verdwijnen en kun je je echte seksualiteit aan je partner laten zien. Wanneer deze angst en dit schuldgevoel zijn verdwenen, zul je overvloedig aan je stiefkind kunnen geven, zul je in staat zijn om je relatie te verdiepen en op het niveau van je diepste geestelijke weten en wijsheid te communiceren. Je zult in staat zijn om haar op die manier voeding te geven wanneer je angst en je schuldgevoel zijn verdwenen."

VRAAG: We hebben net een prachtig vierweeks trainingsprogramma beëindigd. Bij onze terugblik spraken we over een moeilijkheid die we schijnen te hebben. In het trainingsprogramma en in de zomerintensives hebben we geprobeerd de raad die u ons met betrekking tot het dagelijks programma hebt gegeven zoveel mogelijk op te volgen. We ervaren dit als een erg volgepakt programma met overdag nauwelijks genoeg tijd om het allemaal in te passen: groepen, sessies, opwarmen 's morgens, tijd voor ontspanning, werkperiode enz. plus alles wat er in de loop van het programma lijkt op te komen, de behoefte van helpers om contact met elkaar te hebben enz. Het voelt soms verkrampt, en niet harmonisch. We hebben het gevoel dat we ergens niet afgestemd zijn – of we vergissen ons door uw richtlijnen te letterlijk te nemen of we hebben het juiste bewustzijn in termen van het actieve en ontvangende principe in het dagelijks leven niet gevonden. Zou u ons bij dit probleem kunnen helpen? (7)

"Beide zijn waar. Er is bij de meeste van jullie een angst dat jullie niet in staat zullen zijn om het er 'allemaal in te krijgen' of dat het misschien niet lukt of dat de deelnemers iets op jullie hebben aan te merken. Deze verborgen stromen scheppen zeker iets van disharmonie dat op haar beurt een hektiek veroorzaakt die verder tot een niet verbonden zijn met de goddelijke vrede, harmonie en balans leidt.
Het klopt ook dat mijn richtlijnen soms te letterlijk werden genomen.

Jullie moeten mijn richtlijnen nemen voor wat ze zijn: richtlijnen, suggesties, tips. Ze moeten altijd ruimte laten voor het onvoorziene, voor de onvermijdelijke omstandigheden die niet allemaal van te voren in de plannen kunnen worden opgenomen. Al naargelang de behoefte kan het dus nodig zijn soms meer tijd aan een bepaalde activiteit te besteden en op een ander moment aan een andere activiteit,. Wees soepel, stem af op de feitelijke behoefte van de dag, wordt ontvankelijk voor deze altijd veranderende dynamiek en houdt toch de algemene structuur die ik heb gegeven in het oog zodat je wat je mogelijk op een dag vanwege een bepaalde behoefte miste alsnog de volgende dag kunt doen. De onderneming is waarlijk gezegend zoals jullie allemaal heel duidelijk kunnen voelen."

VRAAG: (Johan de Meester) Allereerst bedanken wij u voor de prachtige lezingen die ook in Nederland beschikbaar zijn. Onze vraag is: hebt u een boodschap voor het Nederlandse Pad? En kunt u ons misschien richtlijnen geven voor ons werk volgend jaar, bijvoorbeeld op welke aspecten we ons in het bijzonder moeten richten of welke aspecten voor de Nederlandse situatie belangrijk zijn? (8)

"Beste vrienden, jullie Pad in Nederland wordt door Gods engelen gezegend en beschermd. Dat voelen en weten jullie allemaal. Jullie doen het ook heel goed. Er is niets dat er speciaal voor het Nederlandse Pad uitspringt. Het accent verandert, zoals jullie veranderen. Dat is hier net zo. De Padwerkentiteit als geheel, het Padwerk in New York, het Nederlandse Pad of het Pad in Washington en Virginia zijn entiteiten, levende wezens die net als individuen veranderen en groeien. En net als bij individuen zijn er fasen waar je doorheen moet en waarin aan bepaalde aspecten meer aandacht dient te worden gegeven. Die aspecten moeten tot op zekere hoogte worden gezuiverd alvorens andere aspecten naar boven kunnen komen en de nodige aandacht kunnen krijgen.

We mogen wel zeggen dat sinds het begin van het Nederlandse Pad het autoriteitsprobleem het meest markant was en dat dat voor de meeste deelnemers gold. Op dat gebied is heel wat vooruitgang geboekt ook al moet er nog wel verdere zuivering plaatsvinden. Het is een probleem dat zowel de leiders als de volgelingen aangaat. Het is bijna onmogelijk om ontspannen en overtuigd leiding te geven als dat bij de volgelingen nog wrok, wantrouwen en rebellie oproept. Daarom zou

het goed zijn als jullie er allemaal steeds weer naar kijken. Een ander aspect dat aandacht verdient, is het competitie-element. Competitie met het Pad in New York zelf maar misschien ook met Washington. Dit zijn gewoon irrationele gevoelens die er zijn náást de prachtige, echte en zuivere gevoelens van eenheid en liefde die zo veel sterker zijn.

Iedere Padentiteit - en er zullen er geleidelijk aan steeds meer komen - zal een eigen identiteit ontwikkelen maar zal altijd gebaseerd zijn op precies dezelfde principes en methoden.

Als jullie pad sterker, zuiverder wordt en groter qua ledental, zullen er nieuwe problemen komen die om een oplossing vragen. Dat komt zoals ik al heb gezegd omdat er nieuw onzuiver materiaal aan de oppervlakte zal komen, niet alleen als gevolg van de ritmische beweging van jullie individuele paden maar ook vanwege de steeds veranderende omstandigheden die ontstaan als een gemeenschap qua aantal en diepgang groeit. Een dergelijke verandering *zou* tenminste *moeten* plaatsvinden als je niet wilt vastlopen en stil blijven staan al zal zo'n verandering bijna altijd gevoelens van angst en weerstand oproepen. De kwestie is: weten wanneer je wat dient te veranderen en wanneer je wat zo moet laten. Jullie innerlijke leiding moet sterker worden en dat bereik je door de mogelijke valkuilen van je kanalen te gaan doorzien. Jullie moeten zorgvuldig letten op de subjectieve belangen die de 'boodschappen' kunnen kleuren. Maar naarmate jullie jezelf op deze wijze zuiveren, zul je steeds beter Gods waarheid en Gods wil herkennen. En ik zal als dat nodig is jullie daarbij heel graag helpen en begeleiden. Vervul je prachtige taak niet met zorg en angst maar met hoop, geloof en vertrouwen in de Schepper en in jullie zelf."

VRAAG: We hebben twee vragen die te maken hebben met de betrokkenheid van de jeugd bij het pad:
1) Verscheidene jonge mensen voelen zich in de geest klaar voor de verbintenissen van fase 3 en 4. Ze zijn bezig hun tweede trainingsjaar af te ronden en willen deze zomer hun leertraject ingaan bij familie-intensives en dit in de loop van het jaar bij individuele sessies vervolgen. In de geest zijn ze klaar maar in de praktijk laten hun studies en programma's niet toe dat ze lezingen en vraag & antwoordsessies bijwonen omdat die vaak laat eindigen. Ze hebben moeite met het lezen van de lezingen en ze vinden het moeilijk om die via het lezen te begrijpen hoewel ze daar wel aan werken

door de lezingen voor de trainingsgroep te lezen. Velen zijn nog niet op het punt waarop ze afzonderlijke kern- en conceptuele sessies hebben. Tweewekelijkse conceptuele sessies gecombineerd met energetisch werk lijkt voor velen op dit punt in hun proces voldoende. Het ziet ernaar uit dat de trainingsgroep voor de jonge tieners (niet noodzakelijkerwijs de oudere tieners) moet doorgaan en dan in het najaar een keer in plaats van twee keer per maand bij elkaar komt.

Is het mogelijk dat - vergeleken met die voor volwassenen – er andere verbintenisniveaus voor jonge mensen op het Pad zijn? Wij (de kinderen en hun helpers) zouden uw raad hier erg op prijs stellen.
2) Sommige van onze andere tieners keren zich van het pad af. Het lijkt erop alsof je in je proces eerst gevoed wordt en daarna jezelf leert voeden. Daarbij moet je de ene fase achter je laten om de andere te kunnen toelaten. In ons werk met kinderen benaderen we hen zoveel mogelijk op dezelfde manier als volwassenen. Kunt u ons met betrekking tot dit onderwerp en dan met name ten aanzien van de weerstand die zich op dit moment bij sommige van onze jongeren duidelijk manifesteert, specifiek advies geven. (9)

Ten eerste zijn er verschillende verbintenisniveaus voor kinderen en heel jong volwassenen omdat ze andere behoeften hebben. Het is belangrijk en noodzakelijk voor hen – veel meer dan voor oudere volwassenen - om de wereld in te gaan en om kennis en ervaring in de buitenwereld op te doen. Deze kennis en ervaring kunnen ze dan in zich opnemen. Bij gewone mensen treedt dit zo noodzakelijke opnemen pas veel later op en vaak alleen op een half bewuste manier. Bij kinderen die op dit Pad werken vindt dit opnemen vroeger en in een veel bewustere staat plaats. Het hoeft geen betoog dat dit van grote waarde is. Dus het evenwicht tussen schoolwerk, contact met anderen maken en het leven in de buitenwereld aan de ene kant en Padwerk aan de andere kan een beetje anders liggen dan bij oudere volwassenen. Echter, als het op helpen aankomt moeten voor jonge mensen dezelfde, misschien nog wel strengere trainingsnormen gelden als voor de ouderen. Oudere mensen hebben immers al veel meer levenservaring en begrijpen daarom veel meer dan jongeren. Bij de voorbereiding voor helperschap krijgt de training van elke jong volwassene of ieder kind dezelfde intensiteit voor wat betreft betrokkenheid en dezelfde

investering qua inspanning en tijd als bij een volwassene.

Met betrekking tot de tweede vraag is het belangrijk om te weten dat dit probleem voornamelijk te maken heeft met een gebrek aan juist inzicht of zelfs ronduit met een misverstand. Veel jongeren geloven bijvoorbeeld dat zij, als ze hun blik naar binnen richten, het uiterlijke 'leven' met de plezierige ervaringen moeten opgeven. Ze moeten ook fouten 'mogen' maken. Een ideale toestand zoals we die op het pad veronderstellen kan iemand soms afschrikken. Hij kan het gevoel krijgen dat het onmogelijk is die toestand te realiseren of hij wordt op zijn vingers getikt omdat hij zich 'uitleeft' terwijl hij dat nu juist zó graag wil dat hij het niet zal opgeven. Het gevolg is dat hij liever alles wat met het pad te maken heeft de rug toekeert. Het is heel belangrijk om in het contact het gevoelige punt te vinden, daarbij speelruimte te geven zonder dat er sprake is van toestemming en waarbij over de gevolgen wordt gepraat zonder dat het element straf in het geding is."

VRAAG: 1) U hebt in het verleden tegen ons gezegd dat kinderen de ideeën van het Pad kunnen begrijpen als die hen op de juiste manier worden voorgelegd. We hebben gemerkt dat dit volledig opgaat voor onze groepen, sessies en opleidings-cursussen. In onze bewustzijnscursussen voor kinderen die dit Pad niet volgen, hebben we gezien dat kinderen de spirituele ideeën die we op dit Pad leren over het algemeen kunnen begrijpen en er zelfs naar verlangen. Maar we vragen ons af hoe ver we echt met de kinderen kunnen gaan op het vlak van de gevoelens. Met name weten we dat kinderen hun afweer in bepaalde situaties tot op zekere hoogte nodig hebben. Soms weten we echter niet zeker of we niet te 'voorzichtig' of te gemakzuchtig zijn of dat een kind op een manier die hem op dit Pad zeer ten goede zou komen niet echt dieper in zijn gevoel zou kunnen gaan. De meeste begeleiders van de kinderen werken hierbij intuïtief en dit is meestal betrouwbaar gebleken. We vragen ons af of u ons verdere richtlijnen zou kunnen geven omtrent het werken met kinderen op dit emotionele niveau.

2) Met betrekking tot de vorige vraag, we maakten ons wat zorgen over het mogelijke gemis van een steungroep als vervolg op onze bewustzijnsgroepen voor kinderen die niet op dit Pad zijn. In deze groepen hebben we onderwijs in de

geestelijke begrippen die in de lezingen van de Gids vervat zijn aan kinderen gegeven door middel van verschillende ervaringsspellen en door creatieve dramatiek en andere modaliteiten. We praten zo nu en dan ook over wat er zoal in de levens van de kinderen speelt. We werken niet direct aan gevoelens. Door onze activiteiten komen gevoelens echter wel in het bewustzijn. Het is met de groepen heel erg goed gegaan; de kinderen schijnen het goed te maken en genieten van het werk. Ze vragen in feite naar meer. We vroegen ons echter af of u ons verdere raad kon geven over het mogelijke gemis van een systeem ter ondersteuning van de kinderen die in onze groepen aangemoedigd worden om zich van hun gevoelens bewust te worden.

3) De openbare basisscholen en middelbare scholen in New York kennen een aantal chronische problemen. Eén daarvan is het negatieve gedrag van de leerlingen wat tot ontwrichting van het huidige onderwijsproces leidt. Een ander probleem is de slechte kwaliteit van het onderwijs waarvan maar al te vaak sprake is. Beide problemen lijken met elkaar verweven te zijn. Kunt u zeggen wat de spirituele betekenis van deze problemen in het huidige openbaar onderwijs is? Dit is voor ons met name van belang omdat we bezig zijn met een lesprogramma dat stoelt op de ideeën uit de Nieuwe Tijd. (10)

"1) Bij de vraag hoe ver je bij het werken met kinderen emotioneel kunt gaan, is het het belangrijkste dat je een kind leert hoe het *met gevoelens kan omgaan*. De algemene misvatting is dat als je eenmaal aan gevoelens toegeeft, zij het van je overnemen en je alle controle verliest. Dat hoeft niet. Het is mogelijk om *vanuit vrije wil* in een gevoel te gaan en vervolgens ook weer *vrijwillig* te kiezen om eruit te stappen. Je kunt het bijna als een soort oefening zien die voor het kind uiterst belangrijk zal blijken te zijn.

2) Mijn advies hier is om ruimte te maken voor de mogelijkheid van nazorg als en wanneer dat nodig is. Dat zou met de ouders en de kinderen kunnen worden besproken. Met andere woorden, als er een behoefte blijkt te bestaan, zou de mogelijkheid moeten bestaan om te praten en contact te hebben.

3) De spirituele reden heeft te maken met *evenwicht*. Zoals ik al vaker heb gezegd, moet de slinger eerst naar het andere uiterste uitslaan voor het juiste evenwicht kan worden gevonden. Ga maar eens na hoelang de omstandigheden precies omgekeerd waren. Het onderwijs was te veeleisend, te mechanisch en te beperkend voor de kinderen. De balans was helemaal doorgeslagen in het voordeel van de leraren die vaak wrede middelen hanteerden en hun macht 'gebruikten' om hun laagste instincten te bevredigen. Die tijd ligt nog maar kort achter jullie. Het is dan ook niet vreemd dat jullie momenteel met precies de tegenovergestelde misstanden zitten. Ik zeg niet dat de ene situatie beter is dan de andere. Ik zeg alleen dat bewustzijn hiervan zal helpen om tot een nieuw, beter evenwicht te komen omdat begrip en kennis wrokgevoelens en andere negatieve emoties die anders het ontwikkelingsproces zouden kunnen afremmen, elimineren. Tot jullie allen die met kinderen en jonge volwassenen werken wil ik zeggen dat jullie je prima van je taak kwijten en prachtig en belangrijk werk verrichten. Daarop rust een zegen."

VRAAG: Ik heb me de hele zomer al afgevraagd wat de diepere betekenis is van het feit dat John Pierrakos een slang in de Spirituele Ruimte heeft gevonden? (11)

"Je kunt de betekenis op twee niveaus zien. Op het ene niveau is het zo dat jullie gemeenschap dit project heeft verwaarloosd en is gestopt met er haar beste energie en liefde aan te geven. Dit is betreurenswaardig aangezien jullie Spirituele Ruimte zo'n belangrijke plaats in jullie Centrum inneemt. Op het andere niveau zou de slang niet als iets kwaads, een slecht voorteken moeten worden beschouwd. Het is een van de vele mooie scheppingen die God aan deze wereld heeft gegeven. Hij vertegenwoordigt de beweging van het leven, hij vertegenwoordigt wijsheid en genezing."

VRAAG: Al meer dan een jaar is bij ons het idee aan het groeien om op een goeie dag in Holland te gaan wonen om actief betrokken zijn bij het helpen van het Nederlandse Pad. Aangezien we beide onze Trainingsgroep en ook onze Core training volgende zomer zouden beëindigen, hadden we het gevoel dat het juist zou zijn om ongeveer over een jaar te vertrekken.

Er zijn echter bij ons twijfels gerezen over zo'n spoedig vertrek en helemaal over het idee om naar Holland te gaan.

Ik had onmiddellijk een sterke opstandige reactie van: "wanneer ik wil gaan dan ga ik; niemand hoeft mij te vertellen wat ik moet doen". Maar ik had ook al enige tijd een stem niet willen horen die een vraagteken zette bij ons vertrek op de tijd die we in ons hoofd hadden. Ik wilde hem niet horen.

Mijn vrouw en ik ontdekten ook verscheidene heimelijke verstandhoudingen in onze plannen. In Holland zou ik alles aan haar geven en de touwtjes in handen nemen en zij zou in elkaar zakken. Ik zou 'mijn mannelijkheid krijgen en zij zou haar ontvankelijkheid vinden'. Ik heb het beeld dat ik in Holland zal vinden wat ik hier niet vind. In het bijzonder verwacht ik in Holland mijn danscarrière weer op te pakken. We voelen ons allebei erg door elkaar geschud en het is op het ogenblik onduidelijk voor ons wat goed voor ons is en wanneer. We zouden graag uw mening over de situatie vernemen.

We zouden u willen vragen of het werkelijk onze taak is om in Holland te wonen teneinde met het Nederlandse pad te werken. Als het niet de bedoeling is dat we in Nederland wonen, wat is dan de relatie van onze taak met het Nederlandse Pad die er naar ons gevoel wel is.

En wat mijzelf betreft, is het nog steeds mijn taak om met dans te werken en op te treden, waar ik naar verlang, of is dit enorme verlangen dat ik voel een verdringing? Ligt de specifieke taak voor ons beiden hier en maken we onszelf daar blind voor?

We hebben wel het gevoel dat we bij onze taak heel nauw zullen samenwerken maar het baart ons soms zorgen dat onze interesses verschillende kanten opgaan. (12)

"Geliefde vrienden. Het is een gewone menselijke praktijk om het vrij zijn van een innerlijk probleem op een andere geografische plaats te projecteren. De vrijheid waarnaar je echt verlangt kan alleen maar komen wanneer je juist de kwesties die je noemde alsmede een paar andere aspecten die daar direct en indirect mee zijn verbonden uitwerkt. Wanneer dit het geval is, zul je ook zonder een zweem van

twijfel weten wat je taak is en waar die in een bepaalde tijd van je leven ligt. Ik geloof niet dat het positief of nuttig zou zijn als ik je zou vertellen "dan en dan zou je al of niet naar die of die plaats moeten gaan". Je verbinding met het Nederlandse pad is een natuurlijk gegeven maar welke vorm dat zal aannemen moet zich natuurlijk en organisch ontwikkelen – voor jullie allebei. Het is dringend nodig dat het Nederlandse Pad op eigen kracht groeit. Er is daar genoeg materiaal, genoeg ingeschapen kwaliteit om te waarborgen dat het zelf naar boven komt en het leiderschap van binnenuit in het eigen proces groeit.

Wat betreft je dansen, mijn vriend, je zou natuurlijk uiting aan deze drang moeten geven. Maar het is misschien niet nodig of zelfs niet in overeenstemming met je werkelijke, diepere verlangen om dit op de traditionele, professionele manier door voor publiek op te treden enz. te doen Maar ik zie dat je dansgezelschap hier in deze gemeenschap zijn taak nog niet heeft beëindigd. Het heeft nog steeds veel te geven en ik denk dat er na enige tijd een nieuw leven uit zal voortkomen. Misschien moet de nadruk tijdelijk wat verlegd worden om een goed nieuw innerlijk evenwicht te laten ontstaan. Maar fasen veranderen en als je door voortdurend je innerlijke blokkades te verwijderen wakker en bewust en waakzaam bent, zul je ontdekken dat er ook qua tijd en energie een grote harmonie zal zijn. Het zal allemaal terecht komen.
Nog iets over je taak in Holland, aangezien dit je natuurlijk na aan het hart ligt. Ik kan in het tijdloze Nu zien dat er een nieuwe gesteldheid opkomt waarin je taak op een zodanige manier in beide geografische gebieden komt te liggen dat een regelmatiger reizen mogelijk wordt zonder dat je harmonie, je sereniteit of je wortels in het minst worden verstoord die altijd fundamenteel en in de eerste plaats in God zijn – waar je taak je op deze aarde ook naar toe mag leiden. Maak je geen zorgen of pieker niet, jullie worden allebei gezegend en geleid. Jullie werk is nodig en groeit en jullie geestesvrienden verheugen zich samen met jullie."

VRAAG: 1) Zou u mij raad kunnen geven betreffende de waarheid in het huidige conflict met mijn vrouw over de scheiding en de geestelijke betekenis ervan?
2) Wat kan ik op dit ogenblik doen om de geldkwestie en de mogelijke wettelijke opsluiting op te lossen aangezien de wettelijk tactiek van niet inwilligen alleen maar meer pijn veroorzaakte en het probleem nog ingewikkelder maakte? 3) Wilt u mij raad geven met betrekking tot mijn schuldgevoel

en pijn vanwege het verlaten van mijn kinderen omdat ik dat als in strijd met mijn positieve gevoelens over het vervolgen van mijn eigen pad zie? (13)

"De situatie waarin je verkeert is een gevolg van heel veel draden van negatieve wisselwerkingen, negatieve beweegredenen en verkeerde vervangingen aan beide kanten. Het kost daarom veel pijn en vergt misschien soms op bepaalde momenten negatieve maatregelen om de situatie om te keren. Met andere woorden je kunt het resultaat van jarenlange negatieve wisselwerking niet herstellen zonder je te moeten verlaten op onwenselijke maatregelen. Neem het voorbeeld van jullie tweede wereldoorlog. De situatie had zich zonder dat velen zich daarvan bewust waren zodanig ontwikkeld dat tenslotte hoe pijnlijk en betreurenswaardig oorlog ook is - de oorlog het geringere kwaad was om opnieuw met een wat schonere lei te kunnen beginnen.

Misschien van meer gewicht dan de feitelijke negativiteit die ik noemde en de neurotische motieven die een groot deel van deze verbintenis uitmaakten, was de complete onbewustheid die jullie beiden wisten te bereiken. Jullie hebben aan de louter oppervlakkige uitingen gedacht en je daartoe verhouden, en jullie hebben de diepere beweegredenen en emotionele uitvluchten weggedrukt. Dit heeft van alle betrokkenen een grote tol geëist. Dit maakt soms op een geheel misplaatste manier ook een groot deel uit van het schuldgevoel dat op je drukt. Er bestaat dus een fundamentele onevenwichtigheid in jou. Je bent dikwijls hard (voor jezelf en anderen) vanuit een misplaatste angst voor je overgeven, angst om gebruikt te worden, angst voor kwetsbaarheid. Ter compensatie capituleer je dan daar waar het de meeste schadelijke gevolgen heeft en alleen je wantrouwen en angsten voedt.

Op een aantal punten is deze relatie onevenwichtig. Je vroegere partner bijvoorbeeld compenseert een gevoel van emotioneel te worden beduveld – wat ontstaat door jouw moeite met geven - door op een uiterlijk vlak hard en eisend te zijn.

Wat betreft je kinderen, alles wat ik hier wil zeggen is dat voor een kind niets zo pijnlijk en traumatisch is als het leven in een omgeving waarin de negatieve wisselwerking de overhand heeft ten koste van echte liefde, vertrouwen en contact. Als de ontreddering een beetje bedaard is, is het mogelijk om een nieuwe vredigheid tot stand te brengen en zelfs gedurende de pijnlijke ontbinding kun je werken aan

een oprechte, open en liefdevolle relatie met je kinderen. Vergeet niet dat niemand dit leven binnenstapt zonder dat omstandigheden worden geboden die precies overeenkomen met wat de entiteit heeft te leren, in zich moet opnemen en heeft te ervaren. Geef jezelf niet de schuld en voel je in die zin niet schuldig want dat weerspiegelt de andere kant van jouw neiging om anderen verantwoordelijk te houden voor de pijnlijke lessen die jij moet leren.

Capituleren en op een verkeerde manier toegeven, dragen niet bij aan echte overgave, positieve kwetsbaarheid en openheid die echte liefde en echt vertrouwen mogelijk maken. Vraag om leiding die altijd bij je is zodat je niet in verwarring over deze kwesties zult raken. Profiteer ook van de vele vrienden op dit pad die op een goede plaats zijn om je te helpen en aan te moedigen omdat sommige van hen wellicht door soortgelijke moeilijkheden heen moesten gaan.

Streef naar het Christusbewustzijn zonder de gebruikelijke menselijke misvatting om het als zwak en sentimenteel te zien. Laat het je sterken en je het zelfvertrouwen geven dat je nodig hebt.

Al mijn geliefde vrienden worden gezegend door het Licht dat in hen woont en dat krachtiger en krachtiger wordt.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1978.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel 'Questions and Answers'.
Vertaling van een aantal vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende
V-lezingen - door Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1994,1995;
aanvulling in 2008 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

253A/20